

отидохме никжде. Тамъ останахме на почивка и къмъ 12 часа, потеглихме и пжтувахме цѣлата нощъ. На сутринъта пристигнахме въ Дръново, минахме презъ лозята и се настанихме въ гората. Тамъ имаше единъ високъ хълмъ. Ние петтѣ другари се изкачихме на върха, а останалитѣ, шесттѣ души, заедно съ Тотю, останахме долу. Понеже бѣхъ много уморенъ, легнахъ и заспахъ.

Нападна ни потера, която уби Петре Кабакчиевъ, а мене раниха въ крака. Ние четирмата другари пакъ побѣгнахме и потърсихме Тотя, но не можахме да го намѣримъ. Вследствие раната не ми останаха сили да вървя. Другаритѣ ми взеха оржжието и ме оставиха тамъ. Легнахъ, почна да вали дъждъ. Стъмни се и сбъркахъ пжтя. Както и да е, щомъ се съмна, влачейки се, изкачихъ се пакъ на върха. Тамъ се скрихъ и пренощувахъ. Вчера вечеръ потеглихъ оттамъ и къмъ единъ часа, стигнахъ до една колиба и легнахъ. Тази сутринъ тамъ ме заловиха и ме докараха. Така стана“

27 май 1867 г. (ст. стилъ).

Костаци Димитровъ

Авторътъ на горнитѣ показания, по-после билъ откаранъ въ Русе. Тамъ билъ разпитанъ и осжденъ на смъртъ чрезъ обесване.